

I

Od hladiny Vltavy se jiskřivě odrazilo letní slunce a Jiří Adam z Dobronína si připadal jako kluk. Jenže bolestně vnímal, že takový pocit je pouhým snem. Navzdory tomu se však v tuhle chvíli jako kluk choval. Seděl na břehu pod hustými větvemi vrby před staroměstskými hradbami, on, písař královské komory. Navíc právě políbil vdanou ženu, sedící na kameni vedle něj. Pravda, udělal to zdrženlivě, jen letmo se dotkl jejích úst, ale přece jen to bylo něco, co se k jeho věku a postavení rozhodně nehodilo. A k jejímu postavení vdané ženy už vůbec ne.

Ta žena měla hlavu zavinutou do loktuše a byla jen asi o pět let mladší než on, i když by se jí dalo určitě hádat ještě méně. Na sobě měla jednoduchou suknici, košilku z jemného plátna a přes ni navlečený kabátek tradičního střihu. Nebyla nalíčená, jak se v poslední době stalo v dvorských kruzích módou, a neměla žádný šperk. Navzdory věku a prostému vzhledu byla velice pěkná. Kdo by ji neznal, nehádal by, že je to velice zámožná šlechtice. Jmenovala se Johanka a pocházela z rodu pánů ze Šelmberka. Jejího manžela Mikuláše Trčku z Lípy před několika dny uvěznil.

„Já myslela, že už to ani neumíš,“ zasmála se pobaveně. „I když jsi to políbení odbyl.“

„Proč jsi chtěla se mnou mluvit? A zrovna tady?“ ošl se trochu rozpačitě Jiří Adam z Dobronína. On sám měl

na sobě tmavé nohavice, jaké nosíval do úřadu, a bílou košili s nevelkým okružím u krku. Přes ramena si přehodil krátký plášť a u pasu se mu houpal tesák se zdobenou rukojetí. Byl na pohled prototypem vzorného úředníka, i když ve skutečnosti takový rozhodně nebyl.

Bylo mu padesát let, ale zatímco jiným přinášel věk poznání, že je lépe mlčet a starat se jen o svůj prospěch, Jiří Adam z Dobronína byl jiný. V poslední době navíc jako by omládl. Před časem přijal do svých služeb Petra Korce a jistou plzeňskou nevěstku, s níž se jeho pomocník oženil, a loni se jim narodilo dítě. Jeho domácnost se tím úplně změnila a změnil se i jeho život. Samozřejmě k lepšímu.

K jeho sebevědomému vystupování přispělo i to, že už delší dobu vyšetřoval složité zločiny. Zpočátku spíše pro svou zábavu, i když mu tuhle povinnost úřad neukládal. Záhy si získal takovou pověst, že se na něj obraceli i nejvýznamnější představitelé země a díky tomu měl u nich práno. Dokonce u samotné královny Anny.

K pohodě každého člověka rozhodně přispíval pocit, že jeho život má smysl. Jiří Adam z Dobronína si uvědomoval, že je mnohem krásnější pomáhat jiným než se sobecky starat o své záležitosti. Nebyl ovšem blouznivcem jako kazatelé, a zvláště ti českobratřští. Pomáhal podle svých sil, aby zákony měly svou váhu, ale přitom byl obratný a nejednal ukvapeně. Vlastně by se dalo říci, že si užíval stáří a také výsadní postavení, které si vydobyl.

„Proč jsem se chtěla sejít tady?“ opakovala Johanka ze Šelmberka překvapeně jeho otázku. „Ty se už nepamatuješ? Tady jsi mne poprvé políbil.“

Přikývl. Pamatoval se na to, i když to bylo už drahně let. Oba byli mladí, ona ještě skoro holčička. Tehdy se ro-